

A făcut dragostea lui Dumnezeu o lucrare în inima ta?

Don Currin

illbehonest.com/romana

Am crescut într-o casă foarte religioasă și mama mă obliga să merg la biserică; chiar când am crescut, încă putea să mă constrângă. Știa cum să facă asta... știți, făcea orice ca să își vadă fiul în biserică. Și deodată am început să fiu interesat de biserică și de religie. Am mers chiar și la altar odată, chiar dacă deja avusesem numeroase mărturisiri de credință; atunci am mers în față pentru a recunoaște faptul că Dumnezeu m-a chemat să predic. Acum, aceasta este o cu totul altă discuție, nu știu opinia voastră despre chemarea lui Dumnezeu, dar aveam mereu, intuitiv, senzația că Dumnezeu mă pusese deoparte pentru a predica Evanghelia chiar înainte de a fi mântuit. Dar apoi Dumnezeu m-a mântuit -cel puțin așa credeam, făcusem multe mărturisiri de credință- și iată-mă mergând la altar și recunoscând că Dumnezeu m-a chemat să predic.

În acea perioadă făceam orice ca să fiu acceptat printre cei din biserică: mama mea, pastorul meu, liderii bisericii. Făceam orice. Eram într-o Biserică unde se punea mult accent pe lucrurile exterioare: îmbrăcăminte, activități. Așa că aveam tunsoarea potrivită, purtam tipul adecvat de haine și mergeam în vizitate. Cunoșteam cuvintele utilizate și limbajul bisericesc. Chiar eram parte a grupului. Dar eram nemântuit. În zilele acelea- acum privim la pasiunea aceea, căutăm motivația pentru care trăiam în acel fel. Scopul pentru care trăiam așa era frica de oameni. Doream ca oamenii să mă remarce, voiam să aparțin grupului. Făceam tot ce puteam ca să merit laudele pastorului meu și ale liderilor bisericii. Veneam în vizite și făceam tot felul de lucruri care, în ochii oamenilor, erau exemplare pentru un bun adolescent creștin; dar, prieteni, ca să fiu sincer, când nu eram văzut, trăiam ca un ipocrit. Lucrurile la care mă uitam la televizor și mă delectau, lucrurile în care făceam pe plac firii pământești, conversațiile la care luam parte, nu erau deloc sfinte. Eram murdar până-n măduva oaselor. Dar oh, e uimitor cum reușeam să ascund acestea când veneam la biserică, adică defilam cu cea mai bună parte a spiritualității mele. Dar nu era nimic real. Îmi amintesc mereu că nu era nimic real, pentru că nu aveam cerdința mântuitoare.

Așa că nu cunoșteam deloc dragostea lui Hristos. Era o teamă de oameni, era o lăudăroșie, era mândrie. Acum, ceva foarte important, trebuie să înțelegeți că este o diferență ca 10.000 de mile distanță între a ști despre dragostea lui Hristos și a experimenta dragostea Lui. Poți cânta un cântec precum “Stau uimit în prezența lui Isus, Nazarineanul și mă întreb cum a putut să mă iubească pe mine: un păcătos condamnat, întinat” și alte cântece despre dragostea lui Dumnezeu și să nu fi experimentat niciodată dragostea Lui. Dumnezeu să nu fi venit niciodată să toarne dragostea Lui în inima ta. Nu înțelegi deloc despre ce vorbește Pavel, trebuie să te motivezi pe tine însuși și devii inspirat din când în când. Dar niciodată nu a acționat asupra ta constrângerea dragostei lui Dumnezeu, turnată în inima ta prin Duhul Sfânt. Această dragoste a lui Dumnezeu o poți pricepe academic și o poți articula teologic și totuși, să nu ai nicio mărturie sau lucrare practică a ei în inima ta. Și să fi tot mort în greșeli și păcate, fiind necesar să te convingi continuu că ești mântuit.

E așa important! “Dragostea lui Hristos ne constrânge”. Te rog ca în această dimineață să te testezi. Nu

spune doar “Ei, acesta este un mesaj în regulă.” Ci testează-te. Cunoști vreun pic din dragostea lui Hristos în inima ta? Acum să îți spun care este diferența: când Dumnezeu m-a mântuit, spre deosebire de perioada când eram nenăscut din nou, religios, nu mai puteam păcătui și să scap ușor. Crea o neliniște în duhul meu. Era o sensibilitate acolo. Dumnezeu lucra în inima mea și dacă Îl întristam cu discuțiile mele, sau prin gândurile mele, sau dacă urmăream ceva ce nu ar fi trebuit, îți spun, prietene, eram slăbit, descurajat. Vrei să știi de ce? Datorită dragostei lui Hristos. Când aveam acea teamă de oameni, puteam face aceste lucruri și să scap ușor și nu mă deranja aceasta pe termen lung. Dar dragostea lui Hristos îmi dădea un simț al responsabilității. Simțeam că L-am întristat pe Cel pe care Îl iubeam. Am rănit inima lui Dumnezeu. Deci întreabă-te: a fost dragostea lui Dumnezeu vreodată turnată în inima ta prin Duhul Sfânt? Sau este doar o aparență? Doar ceva academic. Doar cunoști teologie, dar niciodată nu ai experimentat realitatea schimbării vieții.

Acum nu Îl mai cunosc doar din ce am spicuit dintr-o carte de istorisiri sau din ce am auzit povestit de alții. Acum L-am întâlnit pe Hristos Cel viu eu însumi. Și Pavel a spus “dacă ești în Hristos”, -nu e de mirare că a spus- “făptură nouă”. “Cele vechi s-au dus, toate lucrurile s-au făcut noi.” Acum să includem acestea în discuția noastră: miracolul convertirii nu stă în schimbările pe care alții le observă la tine, ci schimbarea pe care tu o observi în tine. Poți privi cu sinceritate la viața ta, spunând: “Doar Dumnezeu putea face asta!” “Doar Dumnezeu putea schimba acea perspectivă.” “Doar Dumnezeu m-a făcut să mă întorc și să pun lucrurile în ordine când rănisem oameni, îi jignisem și ofensasem.” “Doar Dumnezeu.” Pentru că nu aveam abilitatea în și din mine și din natura mea depravată, să mă constrângă să fac așa ceva.